

Te privesc orfană de lacrimi

Agafia

umbră de pasăre cu aripi frânte ,
corbii plutesc în pântecul unei clipe
eterne pentru tine,
într-o picătură de sânge
spartă în zâmbetul subțire al buzelor.
ești singură sunt aici... dar nu cu tine,
n-am voie să te strig,
cum te-am chemat de atâtea ori...
acum nu, acum nu am voie
să te rog să mai stai.
îți privesc corpul înțepenit
sub soarele impasibil de toamnă,
nimic nu s-a schimbat
doar ai început să-ți proiectezi neființă
în prezentul meu
gesturile, cuvintele
stau prinse într-un ochi lipsit de tine.
tristețea este că nu poți să mai împarți
cu mine inima plină de bucurie,
în acest anotimp al roadelor coapte,
ai coborât în țărână să ții în mâini rădăcinile
fără să tulburi sonora dimensiune a vieții,
picătură cu picătură curgi
în simetrica rotire a anotimpurilor.
mirosul tău, vocea ta, privirea ta
nu sunt în acest trup înțepenit
peste care se ridică țărână
de la pământ la păsări.
n-am voie să plâng
să nu-ți tulbur liniștea,
libertatea redobândită...
sunt doar o umbră întrebătoare
nu pot să văd dincolo de chipul lumii
tot ceea ce voi deveni
într-un azi definitiv.